

ationum
spec.

Q. F. F. Q.

SPECIMEN ACADEMICVM
DE

ERRORIBVS
FL. IOSEPHI CIRCA
HISTORIAM DILUVII,

CONSENTIENTE

AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM ORDINE
IN REG. ACADEMIA GRYPHISW.
PRAESIDE

VIRO AMPLISSIMO

Mag. ELIA Trägård,

PHIL. PROF. REG. CELEBERRIMO,

DIE XVI. MAJI MDCCLXXV

IN AVDITORIO MAIORI

PVBlice EXAMINANDVM
SISTIT

OLAVS LINDEROT
GOTHOBVGENSIS.

GRYPHISWALDIAE

STANNO RÖSENIANO.

A MONSIEUR
MONSIEUR
S A M U E L
DE LÖFVENSKJÖLD

Grand - Commiffaire de l' Amiraté
De Sa Majesté le Roi de Suede

ET

A MADAME
MADAME
JEANNE BEATE
DE LÖFVENSKJÖLD

née Baronne de RAAB.

Monsieur et Madame,

Si je m'avisois de vouloir d'étaler tous les bienfaits dont il VOUS a plu me combler, je m'exposerois à les obscurcir, et à paroître moins reconnoissant à VOS yeux. Il me seroit impossible de trouver des expressions capables de peindre au naturel VOS ames bienfaisantes, et de priser dignement les effets que j'enai ressentis depuis tant d'années. Soufrés MONSIEUR et MADAME qu'un coeur pénétré de reconnoissance et de respect qui ne fait ce, que c'est que de flatter, s'aquite d'une partie de ses devoirs dans une occasion qui se présente en fin de faire paroître publiquement sa sensibilité et sa dévotion. Jamais les bienfaits dont j'ai joui dans VOTRE illustre maison, ne sortiront de ma mémoire; jamais je ne cesserai d'adresser au ciel des vœux ardens pour VOTRE conservation et pour celle de toute VOTRE famille. VOUS voudrés bien me permettre de VOUS offrir très-humblement cette petite production comme une marque de mon application et des progrès que je puis avoir faits à l'Académie.

Je suis avec la plus vive reconnoissance et un très profond respect

Monsieur et Madame

*Votre très-humble, très-obéissant et
très dévoué Serviteur*

Olave Linderot.

Contract's Probstens samt Kyrckjoherden
vid
Swååfers och Spannarp's Församlingar
Högårevördige och Högårde Herren,
Her SVEN LINDEROT
Samt
Prostinnan Högåreborna Fru,
Fru ELSA C. LINDEROT
Född HUMMELL
Mine Huldaste Föräldrar.

Förgåfves bemödar jag mig, att tillbörligen skildra de Vålgerningar, hvarmed J, mine huldaste Föräldrar mig öfverhopat; Förgåfves bjuder jag ock till, att tollka de ömaste känslor af djupaste och häftigaste tacksamhet, som utan återvåndo, i mitt hjerta uppvåckes. Går jag med mina tanckar till förflutna tider, och betraktar de oräkneliga omfonger, I, för mitt väl burit; Kan jag ey annat än häpna, öfver Eder outrötteliga möda. Ifrån min första födslostund intill närvarande tid, har Edert endaste syftemål varit, att utröta alla svagheter och implanta det, som kunde göra mig lyckelig, både vt denna, och en tillkommande verld. Jag känner Edra Edla hjertelag Huldaste Föräldrar: J åstunden åfven få litet, att se Edra Förtjenster och Loford afmålade, som dårtill känliga fargor hos mig finnas. Jag är således säker, att J ey misttycken, det jag vågar med Edra Åltskade namn pryda detta mitt lilla Academiska arbete. Upptagen denna förfiling, som jag har åran Eder, mine Huldaste Föräldrar, tillägna, ey såsom vedergållning för den osparda omvårdnad, som J mig visat, utan anfen dett hellre, blott såsom ett vitne till den vördnad och årkånsla, hvaraf mitt inre är uppfylt. Hvad hos mig fattas, hoppas jag uppfylles af den Mågtigaste och Störste Belónaren, som förmår skåda grunden af våra hjertan. Att för den Nådige Guden med ifrigaste suckar bönfalla, det han ville förlånga Edra lifsdagar till kåre Syfkons och min hjerteligaste rågnad, och göra Eder lefnaden förnöyelig, samt evigheten full, är stådse föremålet af den önskan, hvarunder jag med barnslig vördnad har åran förblifva

Mine Huldaste Föräldrars

Ödmuk Iydige Son
Olaus Linderot.

§. I.

Satis cuius videatur mirum, celebrem Iudaeorum historiam cum FL. IOSEPHVM in scriptis, quae de *Antiquitatibus Iudaicis* posteritati reliquit, ab historia sacra non raro discrepare. Etenim ille, quippe natione Iudaeus eiusque gentis non ex ignobili sacerdotali prosapia ortus, singula historiae, quam scribere in se susceperat, inseruientia, si quis alius, sibi habere perspectissima potuit atque debuit. Idque tanto potius, cum vetustissima monumenta, scripta Mosis putata, et reliquos textus S. libros historicos illi haud quaquam, cum ad scribendum se componeret defuisse ex ipsius praefatione libri (a) certum crederemus. Nihilominus tamen minus adeo in multis, quod dudum obseruarunt eruditi, hallucinari deprehenditur, ut lectori facile suspicio suboriri posset, illum nec linguam hebraeam, qua antiquissima historia conscripta est, satis calluisse

(a) Antiqq. Iud. L. I. C. I.

luisse; id quod de illo pariter a Philone disertis fateri audeo ver-
bis CAPELLVS (b), *Illi sane, inquit, linguam Graecam percallue-
runt, verum in hebraica infantes plane fuerunt, si modo quid omnino
hebraice sciuisse dicendi sunt, adeo frequenter, turpissime in origina-
tionibus hebraicis et explicatione vocabulorum hebraicorum, hallucinan-
tur et impingunt, vt caeci in tenebris: nec ex fatiis fideli transla-
tione sacrorum librörum quae scripsit hausisse. Quin et occur-
runt nonnunquam, quae lectorem vt crederet inducere pos-
sent, historicum nostrum ex memoria, quae saepe est fallax,
et antiquis traditionibus iisque admodum incertis atque friuo-
lis multa depromisse. Haec laudati auctoris et aliorum de
IOSEPHO iudicia an aequa sint vel iniqua ponderare meum hoc
loco non facio negotium. Paucissimis tantum, quae exercitio
academico sufficiant, illius circa historiam diluuii errores hic
mihi notandi venient.*

§. II.

Horum primus obseruatur in descriptione arcae, quam
nobis exhibet MOSES Gen. VI, 14-16. iussu Dei Noachum fe-
cisse talem, vt tres habuerit contignationes. Verba de hoc
sunt: וְהָיוּ תְּרוֹמֹת שְׁנַיִם וְשָׁלֹשׁ תַּעֲשֶׂה תְּרוֹמֹתָם i. e. *infimarum, secunda-
narum et tertianarum (mansionum) facito eam.* Ex qua definitio-
ne haud aliud concludi potest, quam totam arcam trecentos
cubitos longam, latam quinquaginta et triginta cubitos altam
tres habuisse mansiones maiores, vnam super aliam aedificatam,
quales contignationes in aedificiis vocamus, et harum vnam-
quamque in plures camerae minores fuisse diuisam, quae קַבֵּי
nidi v. 14. dicuntur. Ad quas referri debent vt epitheta voces
תְּרוֹמֹת שְׁנַיִם וְשָׁלֹשׁ; cum quo coincidit etiam versio LXX
habens: *καταγυια διαγοφα και τριγοφα*, nec non Targ.
ONKELOS in hunc sensum reddens: *Mansiones inferiores, secun-
das et tertias facies in ea.* His tamen non obstantibus Iosephus
arcam quatuor contignationum fuisse narrat, *Noe, inquit,
solutus est seruatus, diuino oraculo viam euadendi et rationem edoctus
talem.*

(b) Defens. Crit. §. XIV. p. 571.

talem. Arcam quatuor contignationum (καρκακα τετρασειον) ex-
 fruxit (ε). Hic qua ratione aut auctoritate ductus quartam
 contignationem addiderit videre non est in promptu, nisi forte
 per suum τετρασειον intellectum voluit quatuor tabulata, imo
 nimirum arcae fundo vel pavimento et supremo tecto connu-
 meratis. Quod quidem descriptioni Moïsi non repugnare di-
 cendum esset, sed tamen minus fideliter et clare ad monumen-
 torum fidem historiam suam composuisse hoc loco censendus
 esset, quae per תרות שנים ושלישם respexerunt non ad ta-
 bulata, sed ad tres mansiones, vel cameras illas maiores in plu-
 res minores diuisas, nullam רביעון seu quariarum mentionem
 facientia. Ut taceam, vocem Graecam τετρασειον nec apud Sacros
 nec profanos scriptores aliud quam *testum* significare quo ab in-
 iuria coeli homines et res illorum defenduntur, seu quod sup-
 premum est in aedificio, vel ut apud Latinos notat *domum, ha-
 bitationem*, quo significatu apud Eurip et Sophoclen vsurpari
 inuenitur, item Aët. XX. 9. απο τε τετρασειον a *tertia contignatione*.
 Alterutro horum sensu si Iosephus, quem linguae Graecae ap-
 prime gnarum fuisse non negamus, vocem istam hic adhibue-
 rit, illum et textui historiae S. authentico et versioni LXX con-
 tradicere adeoque falsa narrare in aprico est.

§. III.

Porro tempus, quo pluuia inceperit, definiturus hic hi-
 storicus a textu hebraeo primo qua diem initii eius discedit. Sci-
 licet Scriptor sacer Gen. VII. 11. habet: Anno sexcentesimo vitae
 Noachi, mense secundo יום עשר בשבעה עשר decimo septimo die huius
 mensis; hoc ipso die diffiderunt se omnes fontes abyssi magnae et cata-
 ractae coeli se appuerunt. Noster autem versionem των LXX,
 vel haec illum, sequens εβδωμη και εκαδι τε μινος die septima
 et vigesima mensis hanc vastitatem contigisse vult. Secundo:
 addit praeterea quod sine dubio in Scriptis Mosaicis nunquam
 inventum fuit: quantum nimirum temporis spatium inter crea-
 tionem Adami et diluuium intercesserit. Ipsius sunt verba:

A 2 *Vim*

(ε) Antiqq. Iud. L. I. C. IV.

foret et ad scopum minus pertinens hic sicco mihi pede praeterire liceat.

§. IV.

Uterius narrationem persequens Iosephus ait: *Centesima autem et quinquagesima die, postquam pluuere desit, tandem coeperunt aquae fidere, mense septimo, septimo die mensis.* Vbi iterum negliger admodum ab historia sacra recedit et non bene cohaerentia narrat. Etenim si imbres coeperunt sexcentesimo aetatis Noachi anno, mense secundo, (in quo cum Mose Gen. VII, 11. consentit, hoc loco in eo tantum discrepans, quod decem dies addit loco decimi septimi vigesimum septimum diem nominans,) et aquae, ut ait, fidere coeperunt mense septimo, ubi itidem cum textu hebreo Gen. VIII, 3. facit, excepto quod dies decem superiori loco additos hic detrahat; verum utique nequaquam esse potest, hanc aquae diminutionem coepisse centesima et quinquagesima die postquam plueret desisset, tunc enim ista diminutio aquae integrum mensem et dies decem ferius euenisset, cum tamen secundum relationem Mosis quadraginta isti dies quibus pluebat, etiam hoc numero centum et quinquaginta dierum sunt comprehensi. Quem calculum rite sese habere patet, ut nil in narratione S. auctoris, quod veritati repugnet inueniatur. Secundum hanc nimirum Gen. C. VII, 11. sexcentesimo anno aetatis Noachi, die decimo septimo, diffuderunt se omnes fontes abyssi magnae et cataractae coeli sese aperuerunt. Aquae praeualuerunt super terram centum et quinquaginta dies, vers. eiusdem Capit. 24. et arca quietuit super Ararat die decimo septimo mensis secundi sequentis anni. Iam triginta diebus in singulis mensibus numeratis, euidens fit, terminum a quo centum et quinquaginta dierum esse initium imbrum, terminum vero ad quem, diem, quo substitit arca super montes Ararat, adeoque totam narrationem optime cohaerere, secus quam Iosephi, quae ob narratas res circumstantes inter se aperte pugnantibus non potest non subleatae esse fidei, ut omnino reiici debeat.

B

§. V.

... §. V. q. sunt in monte Ararat
... in collibus

Diem quoque cum subsidere coeperunt aquae, alium quam Moses Iosephus nominat, nimirum septimum, vbi non solum vt antea ad Gen. VII, 11. a textu hebraeo, qui habet decimum septimum, recedit vid. §. III. sed etiam a LXX. Intrap. vigesimum septimum hic ad C. VIII, 4. aequae ac ibi, exponentibus, cum quibus tamen priori loco confenserat; vnde quoniam aut quali codice biblico vsus fuerit haud coniecere quisquam poterit. Praeterea hic obseruamus, illum haud ausum fuisse cum Scriptore Sacro diem, cum arca substitit, eundem designare, quo aquae diminui coeperunt; sed illum hoc ferio-rem fuisse narrare videtur, *stante*, inquit, *dein arca in vertice montis cuiusdam in Armenia* etc. Hisce procul dubio innuere voluit, postquam aquae subsidere coepissent, complures tamen requiri debuisse dies, antequam arca in monte Ararat sistere posset, quippe super quem, si altissimus fuisse praesupponitur, id quod hic v. 4. coll. cum seq. indicat, aqua quindecim cubitos ascenderat, vid. Cap. VII, 20. Atque ideo vix fieri potuisse creditur, vt vnico die per spatium tot cubitorum aqua dimi-aueretur; imprimis cum septuaginta tres dies postea primum apparere coeperint cacumina reliquorum montium. C. VIII, 5. Ideoque reticendo diem a Mose dictum, quo arca substitit, tanto maiorem historiae suae probabilitatem apud Ethnicos conciliare studuit subiinuens, inter initium decrementi aquarum et quietem arcae longius intercessisse temporis spatium. Hinc quoque coactum se vidit; reliqua, quae Noacho cum suis ad- huc in arca super montem habitantibus acciderunt, in minorem dierum numerum contrahere, vt mox infra videbi- mus. At vix crederem, naturae rerum repugnare, vt vnico die tantum decreverent aquae quindecim cubitorum altitudine super montem, vt arca quiescere in illo potuerit, si nempe po- namus, initium defectionis aquarum circa primas diei decimi septimi et quietem arcae circa vltimas eiusdem horas eue- nisse. Et quidem imprimis si assumatur hypothesis

FOOTI

rooti (h) dicentis, arcam innatasse aquis pressam cubitis vnde-
cim. Quibus positis, per totum diem decimum septimum
a Mose memoratum decremento aquarum vnici tantum cubiti.
ni fallor opus fuit, vt arca firmiter in monte confisteret; vt,
adeo nil absoni vel contra rerum naturam in ista relatione hi-
storiae sacrae deprehendatur, nec ambigua narratione fidem
sibi ad conciliandam Scriptor eguisset.

§. VI.

Dein, in sequentibus quoque dissentire Iosephum patet a
Scriptore Sacro, quem tamen se sequuturum in praefatione
operis sui promittit. Aues nimirum a Noacho emissos memo-
rans, stante, ait, *dein arca in vertice montis cuiusdam in Armenia,*
sentiens hoc Noe, aperuit eam: et videns circa illam aliquantulum ter-
rae, meliore spe concepta quieuit. Mox post paucos dies magis rec-
dente aqua, emisit coruum, cupiens cognoscere, si qua aia parte ter-
rarum aquae decessissent, vt tunc exscendere posset. Hic, licet haud
quisquam necessarium iudicauerit, vt prisca, quibus vtitur mo-
numenta, historicus mere describat, parum tamen neque qua
sensum Mosen auctor noster sequitur nimium angustum tem-
poris ponens spatium inter diem, qua arca in monte substitit
et emissionem corui, cum tamen secundum relationem S. Au-
thoris Gen. C. VIII. v. 4, 5, et 6. inter se collatis pateat, inter
diem, quo arca quiescere coepit et emissionem corui duos
menses et viginti tres dies praeteriisse, qui sane in hac compu-
tatione pauci dies dici nequeunt. Coruus haud euolare po-
tuit antequam cacumina montium aquis nuda vidisset Noach;
et quidem non statim, simul ac hoc comperisset, id factum esse
credendi rationem historia suppeditat, ni forte sine rationali
scopo Patriarcham quidquam suscepisse diceres. Hunc alitem ad
Noachum rediisse etiam memorat; id vero ex historia Mosis
concludi non potest vbi v. 7. legimus וַיֵּצֵא יוֹשֵׁפֶת וַיֵּצֵא וַיֵּצֵא וַיֵּצֵא *et abiit*
eundo et reuertendo, donec exsiccarentur aquae. Scilicet in arcam ad
Noa-

B 2

(h) in observat. ad Gen. p. 155.

Noachum vt rediret isti aui haud opus fuit, fatis enim escae invenire potuit in cacuminibus montium vel editioribus locis iam aqua nudatis, in quae sine dubio plurima inueniebantur morticina hominum atque animalium, qui circa initium diluuii, aqua magis magisque crescente, illuc se receperant falso sperantes futurum, vt periculum submersionis euitarent. Indicant igitur verba *וַיֵּשְׁבוּ אֶל־אֲרָצָהּ* *ibat et redibat*, id est, vltro citroque volabat circa arcam, coruum haud in arcam ad Noachum rediisse, vnde LXX. reddunt *ἐξελθὼν ἐκ ἀνεστρεψεν* *egrediebatur et non reuertebatur*. Nisi forte ad arcae tectum tantummodo redierit indeque ad escam euolauerit eoque reuersus fuerit, donec terra ficcicaretur. Vltimo denique duas columbas v. 8, 10. alteram septem dies post alteram emissam non memorat, vnus tantum mentionem faciens, quae rediit fractum folium oliuae in ore ferens v. 11. tertiam quoque, iterum post alios septem dies euolantem v. 12. quae non rediit, omisit, post cuius abitum tandem Noachus cum familia sua et cunctis animalibus ex arca egrediebatur. Haecce omnia intra viginti, vel triginta circiter dies, secundum narrationem Iosephi facta crederentur, id quod non potest non omnem superare fidem. Contra vero secundum Mosen Gen. VIII. omnia bene cohaerent, a die, enim quo substitit arca in monte, scilicet die decimo septimo mensis septimi anno aetatis Noachi sexcentesimo vsque ad diem vigesimum septimum mensis secundi anno sexcentesimo primo, sex menses et decem dies praeterierunt. Qui magnus fatis inter vtrumque scriptorem dissensus deprehenditur.

§. VII

Haec in vnico tantum capite Operis *Iosephi*, dum obseruamus a Mose discrepantias, an historia eius in aliis magna adeo fide digna sit habenda vt dubitaret facile quisquam induci possit. Saltem promissi in capite libri primo dati parum se memorem praestitit, cum hoc caput quartum de diluuiio scriberet. Ibi *praesens*, inquit, *opus aggressus sum, ratus Graecis*

eis omnibus non iniucundum fore. Complebitur enim vniuersam no-
 strae gentis antiquitatem, formamque reipublicae ex hebraeis litteris
 translata. Et paulo infra, post debitas Mosis eiusque scripto-
 rum laudes: Haec omnia (res gestas Iudeorum) praesens oratio ac-
 curate suo quaeque ordine docebit, ita vt nos facturos sumus polliciti,
 neque subtrahendo quidquam, neque addendo. Itidem alibi (i) te-
 statur, se quae de hisce scripsit, non aliunde, quam e sacris
 libris Mosis, et ex hebraicis litteris diligenter transtulisse. At-
 tamen in historia diluuii non modo temporum supputationem,
 quam genuina et authentica magni Prophetae scripta suppedi-
 quam genuina et authentica magni Prophetae scripta suppedi-
 tant, illum deseruisse, sed varias res circumstantes mutasse,
 quin et alias subtraxisse, atque adeo historiam mutilasse paucis
 his pagellis monstraui. Quid ergo sentiendum? Aut Iosephus
 libros Mosis, hanc de diluuiio historiam componens ad manum
 non habuit ex sola memoria talia promens, aut exemplari codi-
 cibus siue hebraei, siue versionis LXX, siue denique hebraeo
 Graeci, vt vult cel. TŪCHSEN (k) eodemque, quodcumque de-
 mum fuerit, ad modum vitiatō vsus est. In quale si inciderit
 historiam gentis suae scripturus, parum sane accurata linguae
 hebraeae notitia illum fuisse instructum id proderet, nec magis
 exquisitam historiae Mosaicae peritiam redoleret. Attamen
 nequaquam propositum mihi habere vellem cum nonnullis,
 quamuis non exigui nominis viris, quos vide apud FABRICI-
 VM (l), de laudibus et fide huius ab aliis tantopere laudati scri-
 ptoris detrudere. Lubens potius crederem, Iosephum gente
 quippe Iudaeum professione sacerdotem et rerum turbulentissima
 tempestate nationis suae gerendarum prudentissimum, eo
 insuper tempore viventem, cum lingua hebraea adhucdum non
 plane esset demortua, non minori, vt putat cel. MICHAELIS (m),
 linguae hebraeae cognitione, quam plurimi doctorum nostro
 B 3 aeo

(i) L. Antiqq. X. C. XI.

(k) Tentam. de Var. Cod. hebr. V. T. S. S. p. 79.

(l) loc. f. cit.

(m) In Oriental. et exeg. Biblioth. P. V. p. 223.

aevo viventium pollent, instructum fuisse. Huic quidem plagulae titulum inscripsi *Errores Iosephi circa historiam diluuii*. At metonymice id esse intelligendum, vix opus esse reor, vt moneam, pro eius historia, nostris temporibus quae legitur. Illam non in hac sola narrationis parte, sed multis etiam aliis locis valde hallucinari est quod negari nequit. Cfr. laudat FABRIC. (n). Vnde ad excusationem tanti viri nil poterit dici iustius, forte nec quid certius, quam librum istum, siue iam fabulantibus Iudaeis, siue Graecis, id sit tribuendum, enormiter esse corruptum. Exemplis singulis, vbi a S. Codicis hebraei scriptoribus discrepat, id si foret probandum, non specimen Academicum, sed magnae molis volumen conscriberem. Hoc negotium alii, si non dudum factum esset, in se fuscipiant. Eiusmodi multa Antonium Vandalen libro de *Origine ac progressu idololatriae* C. VII. nec non in libro aduersus historiam Aristeeae C. X. et XI. et p. 500. collegisse, vltimo laudatus Auctor nos docet. Ego Horatiano isti obtemperans materiam scribendi meis viribus aequam sumpsi, vt hic faciam.

(n) l. cit.

FINEM.

COROL-

COROLLARIA.

I.

Centum et viginti anni hominibus antediluvia-
nis a DEO dati Gen. VI, 3. ad poeniten-
tiam agendam illis concessi fuerunt; non
vero, vt vult IOSEPHUS, tot annos vitae
humanae spatium in posterum futurum
fuisse verba illa innuunt.

II.

Falli et fallere idem videtur Auctor dum narrat,
Noachum cum familia sua in aliam regio-
nem longe ante quam diluuium incideret,
ab impiis hominibus migrasse, ne ab illis
occideretur.

III.

Id si verum esset, sequeretur, vt Patriarcha
et filii eius ipsi soli sine aliorum hominum
auxilio arcam exstruxerint, quod tamen
opus longe fuit difficilius, quam a tam
paucis hominibus vt perficeretur, si vel
centum et viginti annos huic labori illos
impendisse crederemus.

IV.

IV.

Omnes et singulos homines paulo ante dilu-
 um adeo deperditos fuisse peccatores, vt
 de salute illorum aeterna sit desperandum,
 affirmari nequit.

V.

Arcam, in qua servati fuerunt octo illi homi-
 nes cum animalibus, primum in mundo
 fuisse navigium non est quod credamus.

VI.

Montes tantae altitudinis, ac nunc sunt, ante
 diluvium non existisse probabile est.

T A N T V M.

M
Fol 1297

ULB Halle

003 006 867

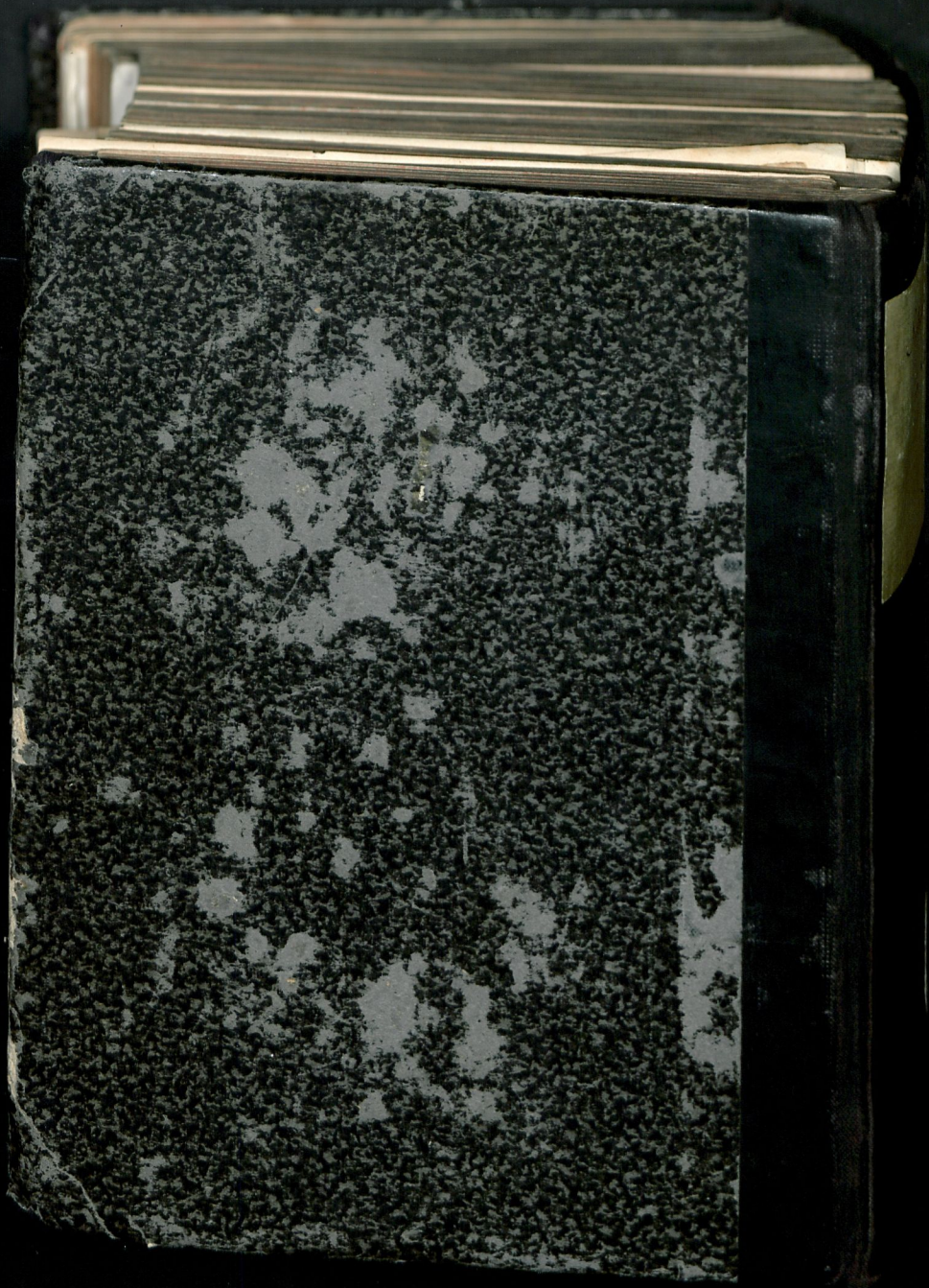
3

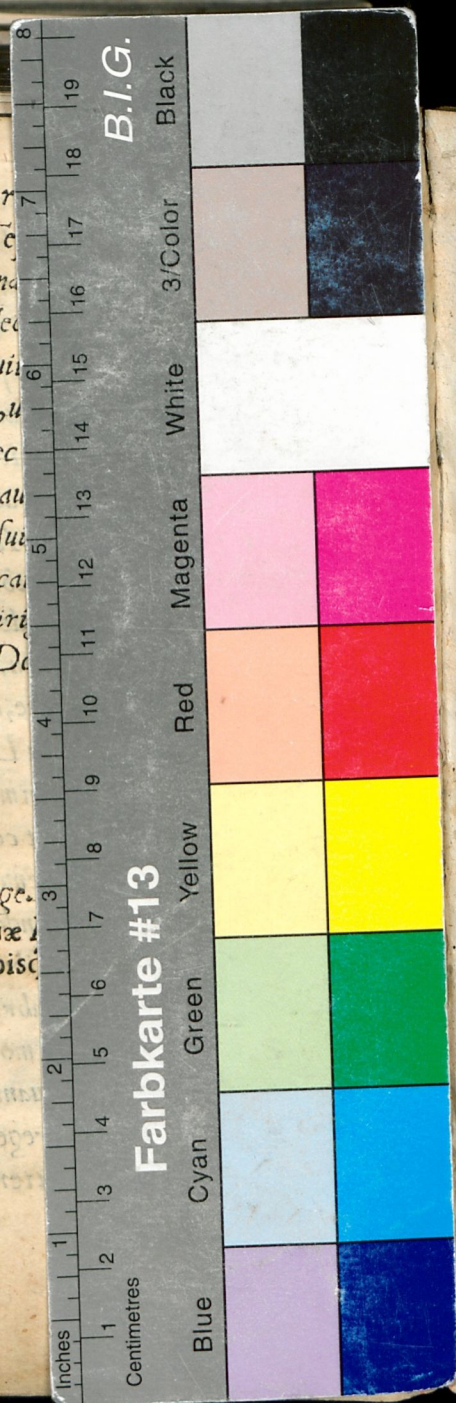

f

SB

Q. F. F. Q. *Q 2821.34*
SPECIMEN ACADEMICVM
DE

ERRORIBVS
FL. IOSEPHI CIRCA
HISTORIAM DILUVII,

CONSENTIENTE
AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM ORDINE
IN REG. ACADEMIA GRYPHISW.
PRAESIDE

VIRO AMPLISSIMO
Mag. ELIA Trågård,

PHIL. PROF. REG. CELEBERRIMO,
DIE XVI. MAJI MDCCLXXV

IN AVDITORIO MAIORI *ah.*

PVBlice EXAMINANDVM
SISTIT

OLAVS LINDEROT
GOTHOBVrgENSIS.

GRYPHISWALDIAE
STANNO RÜSENIANO.